

[Ministeren for offentlige arbejder]

for, at kunststillinger undergives censur fra det offentliges side.«

Så vidt juraen.

Den havde jeg nu slet ikke haft brug for, for jeg må helt modsige spørgeren, når han her udnævner det, der fandtes på den pågældende væg, til et kunstværk. Spørgeren synes at lide af den begrebsforvirring, at alt, hvad der er lavet med en pensel og noget maling, er et kunstværk. Der er intet til hinder for, at noget, der er udført på denne måde, er noget svineri, og det var der i høj grad tale om her. Der var tale om et egotrip og en provokation. Jens Jørgen Thorsen kan naturligtvis tale, skrive, male og filme alt, hvad han vil – det skal jeg ikke blande mig i – men det kan ikke foregå – tror jeg da – på hr. Jens Otto Madsens væg, på Christiansborgs væg eller på min væg, og derfor kan det heller ikke foregå på DSBs vægge. Det er klart, at offentlig ejendom er underlagt offentlige myndigheders tilsyn, og jeg har derfor kun gjort det, som er min pligt.

Jeg skal endelig sige, at man naturligvis heller ikke ville tillade, at nogen anden nulevende eller afdød person eller skikkelse blev gengivet på en offentlig bygning på den måde, som det skete på ved dette egotrip, denne provokation. Endnu mindre kan det selvfølgelig finde sted, når der er tale om det hellige symbol, selve symbolet for folkekirken; det burde kunne sive ind selv i VS' rækker.

Jens Otto Madsen (VS):

Nu kalder ministeren det noget svineri. Det er hans egen udlægning af dette kunstværk. Ministeren har også i pressen sagt, at det er en forhånelse. Men man kunne lige så godt tolke billedet som udtryk for en indfølt følelse over for den seksuelt undertrykte mand. Jeg mener, vi må overlade til folk selv at tolke dette billede.

I øvrigt er det ukorrekt, når ministeren siger, at man har holdt aftalen til punkt og prikke. Fra formanden for kunstforeningen, Bodil Olesen, ved jeg – og jeg har fået det skriftligt – at man havde en aftale om, at der skulle ske en vurdering af kunstværket, når det var færdigt. Det blev malet den 19. oktober. Natten mellem den 19. og den 20. oktober begås der hærværk mod kunstværket, som endnu ikke er færdigt; der sker det, at det anstødelige ved billedet bliver slettet med

lyserød maling. Det vil altså sige, at ministeren stiller sig på hærværksmandens side, og det må da krænke retsopfattelsen i dette samfund. Man får ikke lejlighed til at foretage den helhedsvurdering, som skulle afgøre, om det var et blivende kunstværk, for ministeren griber i huj og hast ind i den aftale, man havde, under protester fra kunstforeningen. Det kalder jeg ministercensur og utidigt indgreb fra statsmagtens side i et lokalt anliggende, der skal afgøres ved et offentligt møde og ud fra ytringer, som kunne være udtryk for en demokratisk debat om et kunstværk.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg har stillet et lignende spørgsmål til ministeren, men til skriftlig besvarelse, og jeg kan muligvis i den forbindelse også få det dokument, der her er tale om, altså aftalen mellem DSB og Birkerød Kunstforening.

Når jeg har taget sagen op, har det ikke noget at gøre med, om Jens Jørgen Thorsen laver kunstværker eller han ikke laver kunstværker, og jeg synes sådan set, det er galt, at diskussionen her i spørgetiden nu kommer til at gå på, om det er noget smøleri eller det er kunst, eller hvad det er.

Grunden til, at jeg har taget den op, er, at jeg gerne vil have sikkerhed for, at der har været en seriøs begrundelse for at gribe ind i ytringsfriheden, for det kan ikke være sådan, at en minister, som måske af en eller anden grund føler sig krænket, ved enhver lejlighed kan gribe ind i ytringsfriheden, hvad enten det så er kunstneres eller andre borgeres ytringsfrihed.

Jeg vil derfor spørge ministeren: kan man opfatte dette som en engangsforeteelse? Og kan vi få en seriøs forklaring på, hvad årsagen egentlig er?

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Hr. Jens Otto Madsen har ret i, at det er min egen udlægning. Det er klart; hvis skulle det ellers være? Det er mig, der har pligt til at påse, at DSBs bygninger er i ordentlig stand. Jeg kan så samtidig sige til fru Ingerlise Koefoed, at jeg selvfølgelig mener, at det er en seriøs begrundelse og en seriøs vurdering. Årsagen er ikke, at jeg føler mig krænket – det gør jeg, men det har ikke noget